

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. VIII. Schola humilitatis & patientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

3.
Nihil ne-
gatur o-
ranti per
Christū.
Matt. 7.
& 21.
Marc. 11.
Ioa. 14.

4.
Coridi &
meritū
Christi
nostra
commen-
demus.

* Pau-
per in
se, dives
est in
Christo;
quia
parti-
ceps est
thesau-
ri meri-
torum
Christi.

Potes etiam dicere Deo Patri:
*Pater clementissime, rogo te per dilectū
Filium tuum Iesum Christum, ut mei
miserearis, & hoc vel illud mihi dones ad
eternam laudem nominis tui. Nam
quandocunque aliquid piè, &
sanctè petitur in nomine Filii,
sive per Filium, Deus Pater gra-
tissimam habet eam petitionem,
cūm nihil illi charius sit ipso Fi-
lio suo.*

Commenda bona opera & ex-
ercitia tua sacratissimo atq; mel-
lissimo cordi ejusdem Iesu Christi
emendanda perficiendaque: ma-
ximè enim id expetit cor illud
amantissimum, & semper paratū
est imperfecta tua excellentissimo
modo perficere. Gaude & exul-
ta, quia quantumvis * pauper sis
in teipso, admodum dives es in
Redemptore tuo, qui meritorum
suorum participem te esse voluit,
qui pro te homo factus est, pro te
jejunavit, laboravit, cruciatus
pertulit, Sanguinem fudit, &
animam posuit. Ingentem pror-
sus thesaurum in illo repositum
habes, si tamen verè humilis &
bonæ voluntatis es.

C A P V T VIII.

Schola humilitatis & patientiæ.

§. I PRÆCONIVM HVMILITATIS.

Pulchra descriptio encomiastica humilitatis.

§. II. ACTVS EIVS PRÆCEPI.

1. Cognoscere & agnoscere, se nihil esse aut
posse sine Dei gratia, nisi peccare.
2. Agnoscere, omnia bona sua, Dei esse dona;
illum propterea in eū, non se, laudandum.
3. Sentire se dignū esse, quem omnia affligant,
& contemnant: idē, si eveniat, non solum ideo nō
murrari, sed potius letari.

4. Imputare afflictiones suas peccatū suū: &
inde timorem simul ac spem concipere, tanquam à
paterna Domini Dei castigatione.

5. Diligere ipsos etiam hostes suos, exemplū
Christi.

6. Tolerare longanimitè omnem marorem un-
decunque proveniat, & quantumcunque dures,
pro Dei amore.

§. III. PATIENTIÆ VIRTVS.

1. Tribulatio patienter pro Deo tolerata, certū
signum divinæ electionis.

2. Quapropter Deus, quasi delectatus patientiā
suorum, facit cum tribulatione proventum.

3. De manu ergo illius omnia suscipienda, ut ille
laudetur, timeatur, ametur: non vèd de manu
creatura, quibus tantum Deus ut instrumentis
utitur.

4. Etiam cūm tu ipse tibi causa es malorum,
licet dolere debeas de offensa, afflictionem tamen
ipsam velut de manu Dei letanter suscipe.

§. I. LAVS HVMILITATIS.

QUANTIS præconiis digna
est sancta humilitas! Moneo
iterum atque iterum, ut hanc vir-
tutem præcipuè secteris: nam &
Christus hanc potissimum nos dis-
ciscere à se voluit. Ait enim: *Dis-
cite à me, quia mitis sum, & humilis
corde.* Hanc semper & exemplo
& verbo docuit. Vnde rursum
ita loquitur: *Nisi conuersi fueritis, nō
& efficiamini sicut paruuli, non intra-
bitis in regnum celorum.* Hanc a-
mantissimè respexit in Virgine
matre sua, sicut ipsa testatur di-
cens: *Respexit humilitatem ancillæ
sue.* Per hanc maximè Sancti om-
nes fuerint & sunt homines se-
cundum cor Dei. Breuiter, in hac
virtute consistit tota Christianæ
sapientiæ disciplina. Si tu non
desideras nec conaris esse humi-
lis, frustra tibi persuades quòd
possideas charitatem, & quòd
amœnam habitationem in te in-
veniat Spiritus sanctus, qui non

requie-

SPERCU-
ZUM SPI-
RITUA-
LE.
*Humi-
litas
& chari-
tatis fi-
da est
conjun-
ctio.
I. Cor.
13.

requiescit nisi super humilem. *
Humilitati charitas semper con-
iuncta est, & charitati humilitas:
neque fieri potest, ut quis charita-
tem habeat, si humilis non sit.
Nam (ut beatus Paulus ait) *cha-
ritas non inflatur, non est ambitiosa,
nō irritatur, sed est patiens & benigna.*
Sine humilitate & charitate ope-
ra atque exercitia tua, quantum-
vis magna esse videantur, inania
erunt ac putria. Vera autem hu-
militas intus in corde quærenda
est. Si desit interna humilitas,
externa nihil est, hypocrisis est.

§. II. HVMILITATIS PRO-
PRII ACTVS.

1.
*Agnosce
te nihil ha-
bere à te
nisi pec-
cata.*

* I. iv.
Thom.
I. 2. q.
109 a. 2.
quæres,
vtrum
homo
possit
velle &
facere
bonum
absque
gratia;
respon-
det ex
S. Au-
gustino
lib de
Corre-
ptione
& gra-
tia ca. 2.
quod si-
ne gra-
tia nul-
lum
prorsus
fide cogi-
tando,

Itaque habe cor humile ac sub-
missum. Agnosce tuum nihilum,
tuam infirmitatem & impoten-
tiam: agnosce tuam erga Deum
ingratitude, tuam malitiam
ac vilitatem. Enimvero ex te
ipso nihil es: & sine adiutorio
gratiæ Dei nihil boni velle, nihil
boni agere, & nec unam quidem
piam cogitationem concipere *
potes. Ex te ipso ad malum sem-
per propensus es: & nisi Deus te
seruaret, non est aliquid tam hor-
rendum scelus, quod non admit-
teres. Quare nulli, quantumvis
flagitioso homini, te ipsum præ-
ferre debes. Si non admisisti gra-
via peccata, tu certe ob bonita-
tem Dei, quæ te in illa ruere non
permisit, & tibi virtutem bene-
vivendi præstitit, præclariorem
habet causam te humiliandi, quam
habet is qui post perpetracionem
multorum criminum veniam ob-

tinuit, & in gratiam receptus est
à Domino.

Cum nihil in te sit propriè tuum,
nisi peccatum, tu quidquid boni
habet & agis, attribue Dei mise-
ricordiæ ac benignitati; nō tuam,
sed Dei laudem & gloriam quæ-
rens. Ne pilum quidem ex donis
Dei tibi assumes: nam etiam situ
solus omnia mortalium omnium
bona opera fecisses, tam nudus
inde manere deberes (quod ad
tui reputationem, & ipsorum o-
perum immodicam æstimatio-
nem attinet) ac si nihil unquam
boni fecisses. Quid si quidpiam
ex donis Dei tibi adscripseris u-
surpaverisque, & propter aliquam
gratiam internam vel externam
appetieris ab hominibus magni-
pendi; latet utique in te grandis
superbia. Odio tibi sit hæc pestis
perniciosissima: quam tamen si
fortè sentis, non tamen illi con-
sentias. Dic Deo: *Domine, ego ma-
lum mori, quam consensum præbere:
renuntio omni impuritati.* Non so-
lum non adscribas tibi aliquid
boni, verum etiam malorum om-
nium quæ in mundo sunt, cul-
pam in te retorqueas. Confitere
te nullo modo esse dignum bene-
ficiis ac donis quæ à Deo accipis,
& illi gratus esto: confitere te
non esse dignum quem terra su-
stineat.

Certè cum tu peccatis tuis Do-
minum summæ majestatis ac san-
ctitatis graviter offenderis, iustū
esset ut & Deus ipse, & creaturæ
omnes, horrendis modis te affli-
gerent.

five vo-
lendo,
& aman-
do, five
agen-
do, fa-
ciunt
homi-
nes bo-
num.

2.
*Attribue
Deo non
tibi met
quid
quid in
te habet
boni.*

3.
*Tolera
libenter
internam
& exter-
nam cry-
stem pec-
tu tuis
debitam.*

PECCO-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

gerent. Proinde non mireris, neque perturberis animo, quando sentis te intus aridum, sterilem, odnubilatum, instabilem, desolatnm, & velut à Deo derelictum: quando item graves & diurnæ cruces, angustia vel tentationes te premunt, & quando alii te vilipèdunt, persequuntur aut etiam cædunt, contumeliosisque ac maledictis afficiunt. Putas fortè tunc Deum tibi irasci: sed hæc ira paterna est, & ex amore proficiscitur. Non tibi displiceat tam amabilis Pater, dum te adversis exercet, aut exerceri finit. Mitesce, tolera, resignatus esto, & gratias age

4.
Accipe
cruces
velut sti-
pendium
peccato-
rum, &
arrham
diuini
amoris.

Habe quidem moderatum timorem, sciens Deum plurimas culpas in te videre, ubi tu fortè unicam aut nullam advertis: time, inquam, & imputa peccatis tuis ea quæ sustines, ac fatere quòd adhuc graviora meritis sis: nullo tamen modo arbitreris te propter hujusmodi castigacionem non esse charum Deo. Imò verò vel hinc maximè confide te

Heb. 12.

charū illi esse: *flagellat enim Deus omnem filium, quem recipit.* Decanta in corde tuo hæc verba Prophete:

Mich. 7.

Ego ad Dominum aspiciam, expectabo Deum salvatorem meum. Iram Domini portabo, quoniam peccavi et, donec causam meam iudicet. Educet me in lucem, videbo iustitiam eius. Roga Dominum Iesum, ut ipse pro peccatis tuis satisfaciat: tu verò ea quæ pateris, pro amore eius perfer & tolera.

Porro illis qui te infestant ac lædunt, omnem offensam ex corde remittas, teque benignum eis exhibeas, reddens bona pro malis, æquanimiterque ac sedata mente ferens eorū & verba aspera, & truces gestus, & sæva opera, & quidquid illi demum acerbatis sive in te sive in amicos tuos contulerint. Ne verò hæc tibi videantur factu nimis difficilia, propone ante mentis tuæ oculos ea quæ pro te pertulit, & exemplum quod tibi dedit Dominus tuus Iesus Christus: qui cum pateretur, non murmurabat, non exasperabatur animo, non vindictam expetebat, sed benignissimè orabat pro suis inimicis. Nonne ingens bonum putabis tibi obtigisse, si Regi tuo similis in aliquo esse potueris?

Nonnunquam in homine bono, qui Deum purè quærit, oboritur gravissima quædam angustia & afflictio, vel ex indispositione complexioneque naturali, vel ex cæli influenza atque aëris inæqualitate, vel ex maligni spiritus operatione, aliave ex causa, Deo id permittente: tumque ipse pius homo, putans se non placere Deo, solet pacem pectoris amittere, & mœrorem perturbationemque animi incurrere. Si te corripuerit talis angor, non eum velis violenter excutere, neque multas rationes perquiras, quibus te inde eripere possis: sed suscipe ipsam pressuræ molestiam humiliter de manu Domini, tanquam

SPECULUM SPIRITUALIUM.
 quam rem tibi maximè saluta-
 rem, & eam tranquillo resigna-
 toque animo sustine, etiam si illa
 perduret pluribus annis, aut toto
 vitæ tuæ tempore: ita enim Deus
 & Angeli commorabuntur apud
 te, tuâ humilitate & patientiâ
 delectari.

§. III. PATIENTIÆ VIRTUS.

I. Tribulationes in hac vitâ præ-
 clarissima Dei dona sunt: & non
 est ullum certius signum divinæ
 † electionis, quàm vt quis adversa
 humiliter ac resignato animo
 propter Deum toleret. Frigore,
 æstu, infirmitate, & quibuslibet
 alijs gravaminibus externis at-
 que internis Deus purgat, sancti-
 ficat, mirificæque exornat animas
 electorum suorum. Et quos videt
 minùs aptos esse vt torques aure-
 as ferant, ornat eos saltem ferris
 ac flosculis, id est, levioribus
 tribulationibus. Numquam per-
 mitteret vel minimum venti fla-
 tum electis suis esse molestum,
 nisi sciret hoc ipsis expedire ad
 salutem. Homini utilius est, e-
 tiam modicum gravamen pati-
 enter pro Dei honore vel amore
 preferre, quàm grandia opera
 patrare. Humilis patientia, & sui

Tribula-
 tio cum
 patientia
 tolerata,
 est inter
 eviden-
 tia signa
 electio-
 nis &
 electionis
 Dei.

† De hoc prædestinationis signo S. Ber-
 nardus Hom. 37 in Cantica, alludens ad
 gradationem D. Pauli Rom. 7. gloriantis in
 spe gloria filiorum Dei, quando ait, Non
 solèi autem, sed & gloriamur in tribulationibus
 scientes quòd TRIBVLATIO patientiam operatur,
 PATIENTIA autem probationem, PROBA TIO
 vrò spem, Spes autem non confundit: quia
 CHARITAS Dei diffusa est in cordibus nostris per
 Spiritum sanctum, cui datum est nobis, sic loqui-
 tur: Ideò illa non confundit, quia illa infundit
 certitudinem, per quam ipse Spiritus testimonium
 perhibet spiritui nostro, quòd filij Dei sumus.

resignatio in adversis, dulcissimè
 resonat in auribus Dei, & eum
 homini afflicto prorsus adesse
 facit. Hinc Propheta dicit: *Prope* Psal. 33.
est Dominus his qui tribulato sunt corde.

Quid quid nunc pateris, Deus
 ab æterno prævidit hoc te eo
 passurum modo, quo pateris:
 prævidit diem & horam quâ il-
 lud pati deberes. Ceterum non
 est quòd expauescas: nam pius
 Dominus nihil tibi imponet
 quod prorsus excedat vires tuas,
 sibi optimè perspectas. Diligen-
 tissimè interijciet manum suam
 inter te & ignem tribulationis,
 ne nimium graveris: quemad-
 modum facere solet mater indul-
 gentissima, dum parvulū filium
 suum juxta ignem materiale
 denudat. * Ipsas tribulationes
 ac pœnas tuas omnes tam parvas
 quàm magnas, passioni sive cru-
 ciatibus Christi conjunctas uni-
 tasque, devotâ mente offer Deo
 in laudem æternam: sic enim e-
 runt inæstimabilis meriti, &
 summè Deo placebunt.

2.
 Ex æter-
 na præ-
 visione
 in electis
 suis cru-
 ces viri-
 bus no-
 stris at-
 tempe-
 rat, &
 facit cū
 sentatio-
 ne pro-
 ventum.

* Deo
 per
 Christi
 pœnas
 tuas of-
 fer.

Disce, quæso, ea quæ tibi in
 anima, corpore & quibuslibet re-
 bus eveniunt, non aliunde sus-
 cipere quàm de manu Dei: nam
 quæcumque eveniunt ex sapienti
 eius ordinatione eveniunt, nec
 aliqua tribulatio sine Dei per-
 missu te corripere potest. Etiam si
 universi dæmones simul in te
 irruere vellent, non possent tibi
 vel appropinquare, * nisi Deus
 permitteret: vnde non illos, sed
 Deum timere debes. Sicut dice-

3.
 De ma-
 nu Dei
 omnia
 suscipi-
 da, quia
 manus
 Dei tan-
 tum uti-
 tur crea-
 turæ ve-
 lut in-
 strumen-
 to.

* Hoc
 clarè
 apparet
 in hi-
 storia.

K k   bam,

SPECU-
RUM SPI-
RITUALI-
UM.

bam, disce omnia de manu opti-
mi Domini suscipere tamquam
optima, etiam si forte talis accidat
calamitas & afflictio, quæ saluti
tuæ contraria esse videatur. Ne-
que enim fieri potest, ut non &
optimum & utilissimum tibi sit,
quod purè de manu Domini ac-
cipis, cum Deus homini bonæ
voluntatis nihil præstet nisi op-
timum, ac saluti ipsius conveni-
entissimum: quod ita certum est,
sicut certum est Deum vivere. Si
ille potestatem satanæ daret, †
te omni reliquo vitæ tuæ tempo-
re diris terrificisq; modis vexan-
di corporaliter, tu fortè æstima-
res id intolerabilem esse infelici-
tatem, nimisq; horrendum Dei
in te iudicium: & tamen hoc non
solum non obesset saluti tuæ, sed
etiam prodesset plurimum, si de
manu Dei illud susciperes, &
humiliter pro Dei honore atque
amore tolerares.

4.
Etiam
quæ tu
sibi as-
seruisti
sua cul-
pa, de
manu
Dei te
velut in-
strumen-
to utentis
accipe,
dolens de
culpa
sua, gau-
dens de
Dei boni-
tate,
qui in
malo tuo
bonum
suum eli-
cit.

Nec illas quidem afflictiones
& cruces, quæ culpâ tuâ eveni-
unt, vel quarum causa tu es,
aliunde suscipias quàm de manu
benignissimi Dei. Semper tamen
tibi displiceat malum quod fe-
cisti: neque ullo modo culpam
conferas in Deum, qui peccati
auctor numquam est; nec in dia-
bolum, qui te cogere non potuit
ut peccares; sed tibi soli illam
imputa, qui peccato consensisti.

† Ad hanc rem considerationes lectu di-
gnas ex aureo eloquentiæ flumine effundit
S. Ioannes Chrysostomus lib. de Providen-
tia Dei ad Stagirium Monachum, quem so-
latur in mœrore, quia à diabolo obsideba-
tur.

Quandocumque molestum aut
acerbū quidpiam à creaturis tibi
infertur, mox converte cordis
oculos ad Creatorem Patremque
tuum cælestem, qui hoc ex amore
pro tuâ utilitate permittit. Illum
attende potiùs quàm creaturas
quæ tribulatione inferunt: hæ
enim tamquam instrumenta &
secures atque ascie sunt, quibus
summus ille Artifex utitur sicut
vult, & sicut electis suis utile esse
novit. Si quories homines de te
vel de tuis malè loquuntur, aut
iniuriam aliquam tibi irrogant,
perturbaris, ac patientiam ab-
ijcis; tranquillitas animi tui non
in Deo, sed in hominibus locata
est, dependetque ab hominibus.
Quod si ita esset, miser utique &
nimis infelix esses.

CAPVT IX.

Resignationis doctrina & varia exercitia.

1. Resignatio perfecta vera tranquillitatis fons
est & origo; ac mirificè Deo grata est.
2. Inde in tribulationibus & pressuris maximè
secura est, & gustum quendam habet Diuinitatis.
3. Eius est, tractum & motum Dei manifestum
& certè agnitiū libenter sequi: in alijs permi-
tere se diuinae providentiæ.
4. Perfectio verò illius est, Dei iustitiam erga
se diligere, acque atque eiusdem misericordiam.
5. Deus enim vult nobis omne bonum: tantum
modò petit animum resignatum.
6. Securitas igitur mentis resignata maxima est;
ut pote fundata in immensâ Dei erga suos bene-
volentiâ, imò erga peccatores.
7. Etiam omnem, aut partem omnem vitam malo
triuerint dummodò tandem penitentiam verè a-
gant.
8. In eo etiam, qui nondum est perfectè resi-
gnatus, velle autem esse, hoc ipsum desiderium
acceptat & approbat Deus.
9. Homini igitur resignato omni inordinata tri-
stitia pro suo est repellenda.

RBSI-